

ПОСТАНОВА
ІМЕНЕМ УКРАЇНИ

25 вересня 2017 року

м. Одеса

Одеський окружний адміністративний суд у складі:

головуючого судді Гусева О.Г.,

розглянувши у порядку письмового провадження за адміністративним позовом Приватного підприємства «СІС ГРУП» до Головного управління Державної фіскальної служби в Одеській області про скасування податкового повідомлення-рішення від 27 березня 2017 року № 0005192207,-

ВСТАНОВИВ:

Приватне підприємство «СІС ГРУП» звернулося з адміністративним позовом до Головного управління Державної фіскальної служби в Одеській області про скасування податкового повідомлення-рішення від 27 березня 2017 року № 0005192207.

Свої позовні вимоги позивач обґрунтував тим, що відповідачем було проведено документальну позапланову виїзну перевірку Приватного підприємства «СІС ГРУП» з питань повноти нарахування і сплати податків під час здійснення контрольованих операцій.

За наслідками проведеної перевірки 29.12.2016 року був складений акт та на підставі вищевказаного акту прийняте податкове повідомлення-рішення, яке на думку позивача суперечить вимогам чинного законодавства України, а тому підлягає скасуванню.

Позивач посиляючись [ст. 3 Господарського Кодексу України](#), ст., ст. [2, 4, 6, 17-20, 73, 104-106, 162 КАС України](#) вважав, що їх позов підлягає задоволенню.

Справа була розглянута у порядку письмового провадження на підставі [ст. 128 КАС України](#).

Приватне підприємство «СІС ГРУП» має статус юридичної особи, про що видано Свідоцтво про державну реєстрацію.

Позивач є платником податку на додану вартість, податку на прибуток підприємств.

Перевірка господарської діяльності позивача проводилась за період з 29.01.2016 року 29.12.16 року.

За наслідками проведеної перевірки відповідачем був складений акт № 412/15-32-14-07/36850836 від 29.12.2016 р. та зроблений висновок про порушення позивачем вимог податкового законодавства, а саме п. 135.1 - 135.2 та п.п. 135.5.11 п. 135.5 ст. [135](#), п. [138.1](#) ст. [138](#), п. 153.2 ст. 153, п. [39.1.1](#) п. [39.1](#) ст. [39](#), п.п. 39.3.3.7 п. [39.3](#) ст. [39 Податкового Кодексу](#) (в редакції, що діяла під час здійснення контрольованих операцій), щодо відхилення ціни застосованої в контрольованих операціях за звітний період 2013 року та 2014 рік від рівня звичайної ціни, визначеного відповідно до вимог [ст. 39 ПК України](#) (в редакції що діяла до 2015 року), в наслідок чого на думку відповідача позивачем було знижено податок на прибуток підприємства у періоді, що перевірявся, на загальну суму - 25059899 грн., у т.ч. за 2013 рік - 1745265 грн., за 2014 рік - 23314634 грн.

17.01.2017 року позивач отримав акт від відповідача.

Відповідач на підставі акту № 412/15-32-14-07/36850836 від 29.12.2016 р. прийняв та надіслав позивачу податкове повідомлення-рішення № 0005192207 від 27 березня 2017 року, згідно якого позивачу було збільшено суму грошового зобов'язання з податку на прибуток у сумі - 25059899 грн. (двадцять п'ять мільйонів п'ятсот дев'яносто вісім тисяч дев'яносто дев'ять) грн. 00 коп.

Як вбачається з матеріалів адміністративної справи позивач вважає, що висновок відповідача про наявність порушень ведення ними господарської діяльності є необґрунтованим, оскільки: по-перше, враховуючи обставини, викладені в Акті перевірки вбачається, що відповідач прийшов до висновків про невідповідність цін продажу, які використовувались позивачем звичайним цінам керуючись [ст. 39 ПК України](#), яка вказує, що податковий орган має складати на підставі порівняння цін продажу на ідентичні (однорідні) товари, отримані від кількох, а не одного джерела інформації.

Однак на думку позивача, всупереч вимогам статті, для визначення рівня звичайних цін контролюючим органом було використано максимальні ціни аграрної біржі м. Києва, коли фактичний експорт сільськогосподарської продукції здійснено на території Одеської області (місце знаходження продавця). За даними позивача, рівень цін на сільськогосподарську продукцію (пшеницю кукурудзу, ячмінь та ріпак) відповідає рівню цін, застосованих при експорті цієї продукції, які склались у південному регіоні України на момент такого експорту.

Також позивачем було встановлено, що для визначення звичайної ціни від цін експортного продажу сільськогосподарської продукції контролюючим органом для побудови ринкових діапазон використано наявну інформацію про ціни на товари на базисі СРТ з офіційного сайту Аграрної біржі, при цьому, відповідач у акті перевірки № 412/15-32-14-07/36850836 не пояснює необхідність використання саме цієї інформації, не пояснює причину використання лише одного джерела інформації про рівень цін продажу сільськогосподарської продукції та не пояснює зв'язку цін, що склались на аграрній біржі м. Києва, з

цінами, які склалися у південному регіоні, що на думку позивача це є порушенням вимог [ст.39 ПК України](#).

До того ж на думку позивача, головною помилкою контролюючого органу є використання одного джерела інформації про рівень цін, що склався на товари, продані на експорт підприємством в 2013-2014 роках, при використанні кількох, незалежних один від одного, джерел інформації дозволили б контролюючому органу отримати об'єктивну інформацію про рівень цін, що склалися в Україні на товари, які були експортовані у 2013-2014 роках.

По-друге, як вбачається із матеріалів справи, при визначенні звичайної ціни товару не враховувались та не досліджувались існуючі надбавки чи знижки до ціни, маркетингова політика, у тому числі при просуванні товарів (робіт, послуг) на ринки, а також інші об'єктивні умови, що можуть вплинути на ціну, аналіз рівня справедливих ринкових цін на ідентичні товари на внутрішньому ринку, така інформація в Акті перевірки не була відображена взагалі.

У свою чергу, як вбачається з заперечення відповідача, останні вважають, що вони правомірно збільшили суму грошового зобов'язання позивачу з податку на прибуток у сумі - 25059899 грн. (двадцять п'ять мільйонів п'ятсот дев'яносто вісім тисяч дев'яносто дев'ять) грн. 00 коп., оскільки згідно до п.п.[39.5.3.1](#) п. [39.5](#) ст. [39 ПК України](#) (у редакції, що діяла до 01.01.2015 року) під час здійснення податкового контролю за трансфертним ціноутворенням центральний орган виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну податкову і митну політику, використовує офіційно визнані джерела інформації про ринкові ціни, перелік яких встановлюється Кабінетом Міністрів України.

Так представник відповідача у своєму запереченні звернула увагу на те, що відповідний перелік джерел інформації про ринкові ціни для цілей трансфертного ціноутворення затверджено розпорядженням №866-р. При цьому до цього переліку входять щомісячний інформаційний бюлетень інформаційно-аналітичний продукт «Товарний моніторинг Україна» ДП «Держзовнішінформ» та вісник Міністерства доходів і зборів України ДП «Сервісно-видавничий центр Міністерства доходів і зборів України», офіційний сайт Аграрної біржи, який ними були використано під час здійснення перевірки.

Встановлені обставини підтверджуються доказами, які містять матеріали справи.

Враховуючи вищевикладене, а також з урахуванням матеріалів справи за даними обставинами суд приходять до висновку, що позовна заява підлягає задоволенню у повному обсязі, оскільки відповідно до п.п. [39.1.3](#) п. [39.1](#) ст. [39 ПК України](#) ціна в контрольованій операції для цілей оподаткування визнається звичайною. Якщо податковим органом виконавчої влади, що забезпечує, формування та реалізує державну та митну політику, не доведено зворотне або платником податку використано ціну, зазначену в договорі про

взаємоузгодження цін під час здійснення контрольованих операцій, порядок укладення якого визначено п. 39.6 цієї статті та ціну, зазначену в такому договорі, не може бути оскаржено в установленому цим кодексом порядку.

Відповідно до п. [14.1](#),⁷¹ ПК України, звичайна ціна - ціна товарів (робіт, послуг), визначена сторонами договору, якщо інше не встановлено цим Кодексом. Якщо не доведено зворотне, вважається, що така звичайна ціна відповідає рівню ринкових цін.

Згідно п. [п. 14.1.219 ПК України](#) ринкова ціна - ціна, за якою товари (роботи, послуги) передаються іншому власнику за умови, що продавець бажає передати такі товари (роботи, послуги), а покупець бажає їх отримати на добровільній основі, обидві сторони є взаємно незалежними юридично та фактично, володіють достатньою інформацією про такі товари (роботи та послуги), а також ціни, які склалися на ринку ідентичних (а за їх відсутності - однорідних) товарів (робіт, послуг) у порівняних економічних (комерційних умовах).

Як вбачається зі змісту Акту перевірки, податковий орган для визначення звичайної ціни взяв для співставності лише одну умову договору - ціну сільськогосподарської продукції. При цьому, податковий орган не співставляв такі умови договору як момент його підписання, кількість товару, строки поставки, строки оплати товару, розподіл обов'язків сторін контракту та інших умов, які безпосередньо впливають на формування ціни контракту та є обов'язковими умовами.

Крім того, суд погоджується з думкою позивача стосовно того, що при визначенні звичайної ціни товару не враховувались та не досліджувались відповідачем існуючі надбавки чи знижки до ціни, маркетингова політика, у тому числі при просуванні товарів (робіт, послуг) на ринки, а також інші об'єктивні умови, що можуть вплинути на ціну, аналіз рівня справедливих ринкових цін на ідентичні товари на внутрішньому ринку.

Так відповідно до [п.54.3.5. ПКУ](#) контролюючий орган зобов'язаний самостійно визначити суму грошових зобов'язань, зменшення (збільшення) суми бюджету відшкодування та/або зменшення (збільшення) від'ємного значення об'єкта оподаткування податком на прибуток або від'ємного значення суми податку на додану вартість платника податків, передбачених [Податковим Кодексом](#) або іншим законодавством, якщо дані перевірок щодо утримання податків у джерела виплати, в тому числі податкового агента, свідчать про порушення правил нарахування, утримання та сплати до відповідних бюджетів подати зборів, передбачених цим Кодексом, у тому числі податку на доходи фізичних осіб таким податковим агентом

Разом з тим, як встановлено під час вивчення матеріалів справи, господарські операції позивача з компанією "GREAT GRAIN LLP" (Великобританія), здійснені в період з 01.09.2013 року по 31.12.2013 року та з 01.01.2014 року по

31.12.2014 року не можуть бути визнаними контрольованими операціями виходячи з наступного.

Так відповідно до [Податкового кодексу](#), а саме до підпункту 39.2.1.2 контрольованими операціями є «операції, однією із сторін яких є нерезидент, зареєстрований у державі на території), в якій ставка податку на прибуток (корпоративний податок) на 5 і більше відсотків нижче, ніж в Україні, або який сплачує податок на прибуток (корпоративний податок) за ставкою на 5 і більше відсотків нижчою, ніж в Україні. Перелік таких (територій) затверджується Кабінетом Міністрів України. Цей перелік держав (територій) центральний орган виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну податкову і митну політику, публікує щороку в офіційних друкованих виданнях офіційному веб-сайті із зазначенням ставок податку на прибуток (корпоративний податок). Інформація про зміну ставок публікується протягом трьох місяців з моменту такої зміни».

При цьому в переліку держав (територій), затверджених Кабінетом Міністрів України (в редакції, що діяла до 01.01.2015 року) відсутня Великобританія, як держава, співпраця з якою відноситься до контрольованих операцій.

А тому, відповідач з огляду на вищевикладене неправомірно визначив операції позивача з компанією "GREAT GRAIN LLP" (Великобританія) у період з 01.09.2013 року по 31.12.2013 року та з 01.01.2014 року по 31.12.2014 року як контрольовані.

Крім того, відповідно до п.п. [39.5.3.1](#) п. [39.5](#) ст. [39](#) [ПК України](#) (у редакції, що діяла до 01.01.2015 року) під час здійснення податкового контролю за трансфертним ціноутворенням центральний орган виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну податкову і митну політику, використовує офіційно визнані джерела інформації про ринкові ціни, перелік яких встановлюється Кабінетом Міністрів України.

Разом з тим, згідно умов Контрактів, на підставі яких позивач здійснював контрольовані операції, умовами поставки визначено СРТ (СРТ - термін фрахт/перевезення оплачені до означає, що продавець доставить товар названому їм перевізнику. Крім цього, продавець зобов'язаний оплатити витрати, пов'язані з перевезенням товару до названого пункту призначення. Це означає, що покупець бере на себе всі ризики чи втрати ушкодження товару, як і інші витрати після передачі товару перевізнику).

Однак під час проведення перевірки відповідач, як зазначено в абз.4 с.39 Акту зазначає: «... По контрольованим операціям, за якими у офіційних джерелах інформації наявні ціни тільки на умовах поставки FOB згідно Інкотермес (на дати проведення операцій для контрактів, які не є форвардними, або на дати укладення контрактів - для контрактів, які є форвардними), контролюючим органом проведені коригування відмінностей комерційних умов у контрольованих операціях із умовами зіставних неконтрольованих операцій для

уникнення цих відмінностей на порівняння, а саме: коригування на вартість комплексної ставки перевалки (прийняття, накопичування, навантаження) на морський транспорт товарів».

При цьому проведені відповідачем коригування відмінностей комерційних умов у контрольованих операціях у вищевказаному акті перевірки були зроблені без будь-яких посилань на методики, інші матеріали для здійснення таких коригувань, які б були передбачені чинним законодавством.

Відповідно до [ст.83 ПК України](#) для посадових осіб органів державної податкової служби під час проведення перевірок підставами для висновків є документи, визначені цим Кодексом; податкова інформація; експертні висновки; судові рішення; інші матеріали, отримані в порядку та у спосіб, передбачені цим Кодексом або іншими законами, контроль за дотриманням яких покладений на органи державної податкової служби.

При цьому у подальшому відповідачем під час здійснення перевірки діяльності позивача всі розрахунки та висновки про те, що позивач занижив ціни відбувались на підставі отриманих відомостей про здійсненні операції на умовах FOB згідно Інкотермс.

Так згідно до ч.1 [ст.5 Господарського Кодексу України](#) правовий господарський порядок в Україні формується на основі оптимального поєднання ринкового саморегулювання економічних відносин суб'єктів господарювання та державного регулювання макроекономічних процесів, виходячи з конституційної вимоги відповідальності держави перед людиною за свою діяльність та визначення України як суверенної і незалежної, демократичної, соціальної, правової держави.

У відповідності до п., п.4,6 ч. 1 [ст. 6 Господарського Кодексу України](#) загальними принципами господарювання в Україні є: обмеження державного регулювання економічних процесів у зв'язку з необхідністю забезпечення соціальної спрямованості економіки, добросовісної конкуренції у підприємстві, екологічного захисту населення, захисту прав споживачів та безпеки суспільства і держави; заборона незаконного втручання органів державної влади та органів місцевого самоврядування, їх посадових осіб у господарські відносини.

При цьому, згідно до п.8 ч. 1 [Господарського Кодексу України](#) основними напрямами економічної політики, що визначаються державою, є: податкова політика, спрямована на забезпечення економічно обґрунтованого податкового навантаження на суб'єктів господарювання, стимулювання суспільно необхідної економічної діяльності суб'єктів, а також дотримання принципу соціальної справедливості та конституційних гарантій прав громадян при оподаткуванні їх доходів.

Так відповідно до п. [56.21](#) ст. [56 ПК України](#) у разі коли норма цього [Кодексу](#) чи іншого нормативно-правового акта, виданого на підставі цього [Кодексу](#), або коли норми різних законів чи різних нормативно-правових актів, або коли норми одного і того ж нормативно-правового акта суперечать між собою та припускають неоднозначне (множинне) трактування прав та обов'язків платників податків або контролюючих органів, внаслідок чого є можливість прийняти рішення на користь як платника податків, так і контролюючого органу, рішення приймається на користь платника податків.

А тому можна зробити висновок, що відповідач передчасно дійшов висновку про порушення позивачем вимог чинного законодавства та при цьому самостійно відкоригував відмінності комерційних умов у контрольованих операціях позивача змінюючи при цьому таким чином умови контрактів.

Крім того, в ході розгляду справи представник відповідача також повідомив, що діючим законодавством не передбачено фіксованої ціни товарів (робіт, послуг) нижче або вище якої сторони за договором не мали змогу встановити ціну на товари (роботи, послуги).

До того ж висновки відповідача про порушення позивачем чинного законодавства спростовуються також і іншими матеріалами справи, а саме первинною бухгалтерською документацією, яка була надана позивачем та приєднана до матеріалів справи.

Таким чином, враховуючи правомірність формування позивачем ціни у контрактах укладених з контрагентами, на підставі волевиявлення сторін, у податкового органу були відсутні правові підстави для збільшення суми грошового зобов'язання та винесення оскаржуваного податкового повідомлення-рішення, оскільки позивачем було вчинено дії та досягнуто конкретних результатів, які визначають саме поняття господарської операції - факти підприємницької та іншої діяльності, що впливають на стан майна, капіталу, зобов'язань та фінансових ресурсів, які відповідачем не заперечувались.

Крім того, як вбачається з матеріалів справи позивачем на вимогу відповідача було надано докази того, що позивач під час визначення цін на товари керувався відомостями на підставі моніторингу діяльності компанії «ПроАгро», а саме їх середніх цін реалізації сільськогосподарської продукції на умовах поставки СРТ-порт, які він мав у наявності на час перевірки.

Так п. 28 рішення по справі «Інтерсплав» проти України» ЄСПЛ зазначав про недопустимість покладення відповідальності на заявника «за відсутності будь-яких ознак, які б вказували на те, що заявник був безпосередньо залучений до таких злоупливань». Практика Європейського суду з прав людини є самостійним джерелом права і підлягає застосуванню судами України відповідно до [ст. 17 Закону України «Про виконання рішень та застосування практики Європейського суду з прав людини»](#).

Згідно зі [ст.19 Конституції України](#) органи державної влади та органи місцевого самоврядування, їх посадові особи зобов'язані діяти лише на підставі, в межах повноважень та у спосіб, що передбачені [Конституцією](#) та законами України.

Згідно ч.3 [ст.2 КАС України](#) у справах щодо оскарження рішень, дій чи бездіяльності суб'єктів владних повноважень адміністративні суди перевіряють, чи прийняті (вчинені) вони: на підставі, у межах повноважень та у спосіб, що передбачені [Конституцією](#) та законами України; обґрунтовано, тобто з урахуванням усіх обставин, що мають значення для прийняття рішення (вчинення дії); безсторонньо (неупереджено); добросовісно; розсудливо; з дотриманням принципу рівності перед законом, запобігаючи несправедливій дискримінації.

З аналізу вказаної правової норми випливає, що рішення, дії чи бездіяльність державного органу, органу місцевого самоврядування повинні бути прийняті чи здійснені в межах компетенції відповідного органу та у спосіб, що передбачені [Конституцією](#) та законами України, не порушувати інтересів держави, прав та інтересів фізичних та юридичних осіб, обґрунтовано, тобто з урахуванням усіх обставин, що мають значення для прийняття рішення (вчинення дії), відповідати вимогам діючого законодавства.

Відповідно до [ст.71 КАС України](#) кожна сторона повинна довести ті обставини, на яких ґрунтуються її вимоги та заперечення, крім випадків, встановлених [ст.72 цього Кодексу](#). В адміністративних справах про протиправність рішень, дій чи бездіяльності суб'єкта владних повноважень обов'язок щодо доказування правомірності свого рішення, дії чи бездіяльності покладається на відповідача, якщо він заперечує проти адміністративного позову.

Згідно ч.1 [ст. 11 КАС України](#) розгляд і вирішення справ в адміністративних судах здійснюється на засадах змагальності сторін та свободи в наданні ними суду своїх доказів і у доведенні перед судом їх переконливості.

В ході розгляду справи представник відповідача не надав суду належних доказів на підтвердження своїх заперечень проти позову.

Таким чином суд вважає, що відповідач не довів суду обґрунтованість висновків перевірки та наявність встановлених законом підстав для донарахування позивачу спірних сум з податку на прибуток.

Керуючись: ст.,ст. [2, 7, 8, 9, 11, 71-72, 86-87, 94, 159 - 164, 167, 186 КАС України](#) суд,-

ПОСТАНОВИВ:

Задовольнити адміністративний позов Приватного підприємства «СІС ГРУП» до Головного управління Державної фіскальної служби в Одеській області про скасування податкового повідомлення-рішення від 27 березня 2017 року № 0005192207

Скасувати податкове повідомлення-рішення Головного управління Державної фіскальної служби в Одеській області від 27 березня 2017 року № 0005192207.

Стягнути за рахунок бюджетних асигнувань Головного управління Державної фіскальної служби в Одеській області (код ЄДРПОУ 39398646) на користь Приватного підприємства «СІС ГРУП» (код ЄДРПОУ 36850836) суму сплаченого судового збору відповідно до задоволених вимог в розмірі 375 898 (триста сімдесят п'ять тисяч вісімсот дев'яносто вісім) гривень 53 (п'ятдесят три) копійки.

Постанова може бути оскаржена до Одеського апеляційного адміністративного суду шляхом подання апеляційної скарги через Одеський окружний адміністративний суд протягом десяти днів з дня отримання її копії.

Суддя

О.Г. Гусев